

Pred svojou nadchádzajúcou apoštolskou cestou do Turecka vydal pápež Lev XIV. **apoštolský list „In Unitate Fidei“** k 1700. výročiu koncilu v Nicei. List si kladie za cieľ „povzbudiť celú cirkev na obnovenie nadšenia pre vyznanie viery“. Pápež pripomína biblické svedectvo o Ježišovi Kristovi, „Jednorodnom Synovi Božom, ktorý zostúpil z neba pre našu spásu“. Nicejský koncil roku 325 túto pravdu vyhlásil ako jadro kresťanskej identity, ktoré veriaci dodnes vyznávajú v nedelnej liturgii v podobe nicejsko-carhradského vyznania viery. Lev XIV. zdôrazňuje, že aj dnešný svet, poznačený tak vojnami, ako aj strachom, nespravodlivosťou či chudobou, potrebuje pevnú nádej zakorenenu v Kristovi. **Spory, ktoré pretvorili dejiny Cirkvi** List podrobne opisuje náboženskú situáciu 4. storočia: prenasledovanie kresťanov, napätia vo vnútri Cirkvi a vznik arianizmu, ktorý popieral plné božstvo Ježiša Krista. V tejto atmosfére biskupi zvolaní cisárom Konštantínom do Nicey jednoznačne potvrdili, že Syn je „z jednej podstaty (homooúsios) s Otcom“. Pápež pripomína, že nejde o filozofickú špekuláciu, ale o obranu biblickej pravdy: Boh sa v Kristovi stal blízkym človeku a prijal ľudskú prirodzenosť, „aby sme my boli zbožštení“. **Odpor voči arianizmu a zrod veľkej teologickej generácie** Hoci Nicea odmietla Ariovo učenie, spor pokračoval a niektorí cisári stáli

na strane arianizmu. Lev XIV. spomína pevnosť sv. Atanáza, ktorý pevne obraňoval nicejskú vieru, no bol opakovane vyhnaný do exilu. Neskôr ju niesla nová generácia teológov ako Bazil Veľký, Gregor Naziánsky a Gregor Nysský a ďalší. Tí položili základy aj pre definíciu o tom, kto je to Duch Svätý. **Výzvy dneška: Boh odsunutý na okraj a potreba svedectva** Súčasné kultúrne prostredie podľa pápeža stále menej počíta s Bohom. Druhý vatikánsky koncil pripomenul, že kresťania nesú časť zodpovednosti, ak svojim životom Boha nezjavujú. Človek dnes často uctieva nové „modly“ – materiálne istoty či individualizmus. List preto pozýva k návratu k živej viere v Boha Stvoriteľa, k zodpovednému spravovaniu stvorenstva a k spravodlivému deleniu dobier. **Ekumenický rozmer: Nicea ako spoločný základ** Pri výročí Nicey pápež zdôrazňuje aj 30 rokov od encykliky Ut unum sint sv. Jána Pavla II. – prvého veľkého dokumentu o ekumenizme. Vďaka dialógu sa dnes kresťania rôznych tradícií viac vnímajú ako bratia a sestry. Lev XIV. vyzýva k „ekumenizmu budúcnosti“, ktorý neznamená návrat do minulosti ani stagnáciu, ale cestu zmierenia, vzájomného obohatenia a spoločnej modlitby. Jednota Cirkvi môže byť v rozdelenom svete mocným znamením pokoja.

Zdroj: www.tkkbs.sk

Resp.: S radosťou pôjdeme do domu Pánovho.

Dnešnou nedeľou začíname adventné obdobie. Slovo advent znamená „príchod“. Advent vnímame ako čas čakania na sviatky Vianoc, na Narodenie Ježiša Krista. Liturgia v tomto období často zdôrazňuje, že Pán príde. V jednej z omšových piesní JKS spievame toto: „Príde Kristus, Spasiteľ náš, cestu mu pripravme.“ Toto je ten liturgický advent. Božie slovo nás však upozorňuje, že tých „adventov“ je viac. Jeden už mal svoje naplnenie v historickom narodení Mesiáša.

Advent je pozvaním k bdelosti

Boží Syn sa už stal človekom a vstúpil do ľudských dejín, aby nás vykúpil. Tým splnil nádeje a očakávania ľudstva na príchod Spasiteľa. Božie zjavenie nám však pripomína, že je tu aj druhý advent. Ten je očakávaním druhého, slávneho príchodu Krista na konci čias. My kresťania veríme, že tento druhý príchod bude spojený s obnovením sveta a všetkého, čo jestvuje. Boží Syn príde v sláve súdiť živých i mŕtvych. Na tento druhý advent, druhý slávny príchod, čaká „dychtivo“, ako hovorí apoštol Pavol, celý svet. Nuž a medzi týmito dvomi adventmi plynie čas nášho pozemského života, pozemského

adventu. Ten je naplnený našou prácou, podnikaním, štúdiom, napĺňaním našich ľudských túžob, životom v rodinách, výchovou detí, ako aj našimi záujmami. Pri tom všetkom sa nám stáva, že sa niekedy až príliš zahľadíme do tohto sveta, do toho, čo nám ponúka. Neraz sú to veci, ktoré našu myseľ i srdce odvádzajú od Boha a od Božích zámerov, ktoré má s nami Stvoriteľ. V takých chvíľach zabúdame, že náš život má byť prežívaný v bdelosti a očakávaní príchodu Pána. Evanjelium nám hovorí, že jeho príchod bude podobný „zlodejovi“, ktorý prichádza nečakane. Aj druhý príchod Krista bude nečakaný. No je tu predsa jeden rozdiel. Zlodej prichádza, aby nás okrádal. Kristus preto, aby nás obdarovával. Prichádza každý deň a chce byť súčasťou nášho života. Chce, aby sme sa s ním, v jeho milosti a s jeho mentalitou vždy rozhodovali naplňať Božiu vôľu v našom živote. Nezaspíme preto duchovne, ani nebudeme zaťaženi natoľko matériou, žeby sme nakoniec nepostrehli, že Ježiš je už teraz blízko.

Štefan Albičuk, dekan